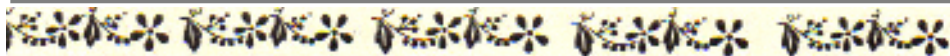

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Kondor Jenő

Szó alól

Kicseng a szó
a hó alól
harangot kondít
a lélek

szemem tűzében
kis virág
csillag füstjében
égek

Bayer Béla

Zarándokének

Vasárnap volt.
A főnyen poklok láza játszott,
s önállót moccant a vágyakozás.

A szemhatár szögletén
ott sejlett Parthenón bája,
akárha Ilya mosolyában
a gyöngyöző kacaj.

Imák és imádat.
Életerő a töprengés helyén.
Futórózsák érzékisége,
zarándokének az Akropoliszon.

Bach-fuga, Arisztotelész,
kultúrák légyottja bennünk,
no meg Dassin úszónadrágos
görögimádója.

Szeretni, dalolni, inni,
echózta a napszitta márvány,
ölelni is, játékos odaadással.

Hisz a napkorong
aranyló zuhanyrózsa.
Médei sorsa is átírható.

Vasárnap volt,
a főnyen kagylók láza izzott,
s Göröghon ágyasaként
fogadott megnyíló ölébe.

Pireus - Athén, 1995

Kondor Jenő

Őrzőm legyél

Segélj Uram
kegyelmedben
legyél őrzőm
hűségemben

Napjaim is
elfogynak már
szürke az út
s köd a határ

Köd a határ
a oly' messze
mi visszahúz
mi visszavár

Zúg a szél
és zúg az ár
lesz-e majdan
ki reám vár

Elmulattunk
bűnös éveket
gondolj reánk
tedd össze két kezed

Segélj Uram
kegyelmedben
Őrzőm legyél
hűségemben

Németh Dezső

Változatok a valami keresésére

(ez nem semmi)
például egy aranyrög

Zseni az, aki megtalálja azt, amit
sohasem keresett.
Tehetséges az, aki megkeresi azt, amit
mások nem találtak meg.
Bátor az, aki keresni meri azt, amit
mások fegyverrel keresnek.
Gyáva az, aki nem meri megtalálni a
megtalált tárgyat.
Hülye az, aki eldobja azt, amit megtalált.
Menedzser az, aki irányítja azokat, akik
keresnek valamit.
Üzletember az, aki eladja azt, amit még
meg sem találtak.
Irgy ember az, aki drukkol azért, hogy
ne találjanak semmit.
Rosszindulatú ember az, aki tévútra
vezeti a keresőket.
Boldog ember az, aki előre örül annak,
hogy majd találni fog valamit.
Politikus ember az, aki megmagyarázza,
hogy miért nem találtunk semmit.
Pénzügyminiszter az, aki adót vett ki
a meg nem talált tárgyra.
Ravasz ember az, aki kölcsönt vesz föl
a keresett tárgyra.
Durva ember az, aki rugdossa a kere-
sett tárgyat.
Megszállott kereső az, aki eldobja a
megtalált tárgyat, hogy újból
kereshesse.
Állami hatóság az, aki határozatban tilt-
ja meg a megtalálást, de kötelezővé
teszi a keresést.
Közgazdász ember az, aki kidolgozza a
találás gazdasági elméletét.

Teológus ember az, aki elhiteti
másokkal, hogy Isten megmutatja a
találáshoz vezető utat.

Naiv ember az, aki elhiszi, hogy
rengeteg találni való van ott, ahol
semmi sincs.

Költő ember az, aki ódát tud írni a meg
nem talált tárgyról.

Filozófus az, aki kifejti az élet és a
találás kölcsönhatását.

Fizikus az, aki a találást a gravitációval
hozza össze.

Abszolút fotós az, aki le tudja
fényképezni a meg nem talált tárgyat.

Aforizmák

Az igazság mindig több lábon áll.
A hazugságnak mindig hiányzik egy lába.
Aki igazságot keres, az a maga útját járja.
Az én igazságom, csak az én igazságom.
A sok igazság sem nagyobb az egy
igazságnál.
A jog és az igazság nem mindig barátok.
A hazugság, be nem vallott igazság.
Hazudni némán is lehet.
Jó hazugságnak igazság a köntöse.
Meztelen ember ne hordjon nyakkendőt.
A bűn sokarcú rossz cselekvés.
Az idő agyonütése a halál, elütése a
szórakozás.
Az idő sohasem fogy el.
Mindig csak a jelen időt tudjuk elütni.
Ha az időt elütjük, nem kell mentőt hívni.
Az időmilliomos sem tud időt kölcsön adni.
A beosztott idő sem lesz hosszabb.
A jövőt nem lehet bizonyítani.
A jövőbe vetett hit sohasem kel ki.
A jövő, a politikusok meseországa.

Magyari Barna

versei

A gyönyör kezében

gyakran találgtják a kibicek
bőr-zsákomban ábrándként mit viszek

húsom csontom szívemig kaparja
bűbajos lényed női hatalma

varázsod íve nyugágygá feszül
benne rád vágyódom esztelenül

mézsínű tested ragad a rímhez
öleléseid rám örömet hímez

s mintha könyvet lapozna az éden
ropog testünk a gyönyör kezében

Hajnali csönd

ugyanazt hallja a
fiatal s az öreg
harmat-ikra pántok
röztik a csöndet

hajnal-hínár füsttel
kojtorog a világ
pirkadatba törli
szellő az orrlíkat

bár kihalt a város
nagy a mozgás mégis
fény-zsákban ficáncol
a fotószintézis

asszony-ragyogástól
nő a szár a levél
így az idill-lugas
önmagamig felér

Vallat a mérce

sejtekből fabrikált test-dobozba'
ütődik a lélek ide-oda

pár kudarc bennünk tartja az árnyat
otthont teremtve az éjszakának

élmény-klinikán Vésztő Szalonta
infúzióját kapom karomba

ereim erdein megyek végig
hogy megnézzem csontom kiért fénylik

súllyal szöveggel vallat a mérce
embernek lenni vajon megérte

Bíró Ida

József Attilának

Utad, szétfutó liánok tüzes vonala.
Zárakat pattintott bokros fogsora.
Láttuk lángolva égni verseid sorát,
amikor birokra kelt a szó, de
nem nyerhetett csatát.
Az őrlődés sűrű pillantásait.
Tengernyi kint és vívni harcait.
Most ónos eső csorog,
csúsznak a sikolyok.
Üstökös halad a fénylő ég falán,
fénye fémekre vetődik egy ködös
DÉLUTÁN.

T. Ágoston László

Vargát rántott faggyús bakancs

Szánkózás nélkül nem élet az élet - valottuk mély meggyőződéssel gyermekkoromban. Mert mi már akkor, az ötvenes évek elején tudtuk, hogy az egészség megőrzésének legfontosabb eleme a mozgás. És ezt a bölcsességet szüleink, nagyszüleink is épp úgy birtokolták, mint mi. Nem ültettek a tévé elé, hogy csöndben maradjunk, nem vettek nekünk különféle számítógépes játékprogramokat, hogy elfoglaljuk magunkat a tanítási szünet idejére, sőt...

Semmi sőt! Ennyi. Eleve megóvta őket ettől a kísértéstől az az egyszerű tény, hogy még nem volt tévé. Legföljebb egy-két jól értesült hallott valamit arról, hogy Amerikában már csinálnak olyan rádiót, amelyikben kép is van. No de hát a legtöbb családnak még rádiója se volt. Akinek mégis, attól elvették a háború alatt. A piacon, meg a tejcsarnok előtt várakozva szerezték be az asszonyok a legújabb híreket. Igaz, ezért nem is kértek külön előfizetési díjat. A számítógépről meg még a pesti rokonok se hallottak. Az iskolában a pálcika, meg a golyós számológép volt a legújabb divat.

Ettől ugyan még ülhettünk volna a jól fűtött, meleg szobában, ha lett volna jól fűtött, meleg szoba. De nem volt. Mármint, hogy szoba még csak lett volna, csak a kályhában nem volt mivel fűteni. Így aztán a férfiak az istállóba jártak melegedni, az asszonyok meg főzés közben a tűzhely mellé.

- Te meg, Józsika, eredj futkározni, mert

megvesz az Isten hidege! - mondták a gyerekeknek, aki meg is fogadta a jó tanácsot, és befogta a kisszánkó elé a nagy kutyát, vagy a szomszéd Pistit.

Könnyű volt a hegyvidékieknek, mert őket készen várta a természetes szánkópálya. Bezzeg nekünk, ott az Alföldön, ahol már a vakondtúrás is legalább dombnak számított, saját kezűleg kellett megépítenünk a lesikló alkalmatosságot. Hacsak... Hacsak nem voltak olyan előrelátóak az elődeik, mint mondjuk a mieink. Mintha tudták volna, hogy egykor szükségünk lesz a Gödrök meredek partoldalára. Ez a bizonyos Gödrök ott volt a falu végén. Pontosan az volt, amit a neve is mutat. Agyaggödrök, ahonnan a vályogfalakhoz kibányászták az alap-anyagot. Idővel a gödrök egybe mosódtak, és egyfajta mesterséges tófenékké álltak össze, ahol ha bőséges volt az égi áldás, még akár nyáron is megmaradtak a kisebb - nagyobb kacsaszúzatók. Télen meg valóságos szánkóparadicsom némi jéggel az alján. No persze nem mindenütt volt alkalmas a partoldal a lecsúszásra, de ha mi kezelésbe vettük, hamarosan azzá vált. Ahol kellett kivájtuk, másutt földet, havat hordtunk rá, és esténként, mielőtt haza mentünk, megöntöztük vízzel, hogy reggelre jegesre fagyjon, s még messzebb röpítse a szánkónkat.

Amikor nem volt túl kemény a tél, csak délutánonként, meg a téli szünetben működött a szánkópálya. Akkor is csak olyan immel - ámmal. Előfordult, hogy mire odaértünk, már el is olvadt a hó. Viszont emlékszem egy olyan télre is, amikor februárig tartott a karácsonyi vakáció. Ezt szénszünetnek hívták, mert nem volt tüzelő, amivel befűthettek volna

az osztálytermekben. Ott álltak a sarokban a hatalmas vaskályhák, és megfagyott a tetejükön a víz.

Minden hétfőn elmentünk az iskolához megnézni, kiírták -e már a kapura, mikor kezdődik a tanítás. Örömmel a levegőbe dobáltuk a sapkákat, amikor még mindig a régi táblát találtuk rajta SZÉNSZÜNET felirattal. Egyik barátom gyorsan meg is kente az épület sarkát szalonnával, mert azt mondta neki a szomszéd Jani bácsi, hogy ha így tesz, elviszik a kutyák. Aztán mentünk szánkózni, és másnap reggelig reménykedtünk, hátha tényleg megteszik. De nem, azok a jóllakott falusi ebek meg se kóstolták. Még ma is ott áll az útkereszteződésben, pedig gondolom, más diákok is kipróbálták, hátha beválik a módszer. A Jani bácsi meg azt mondta, jó volt az, csak mind a négy sarkát meg kellett volna kenni.

Nem is lett volna semmi baj, csak hát azok a fránya lábbelik elég rosszul bírták a gyűrődést. Pontosabban a beázást. Pedig akkor még igazi bőrből csinálták a bakancsot, meg a csizmát, és faggyúval is jól körbekentük, mielőtt kiléptünk a házból. A fene tudja miért, estére mégis beázott. Gyuri barátom szülei megunták a sok lábbeli szárítást - no, meg nem is mindig száradt meg reggelre -, karácsonyra vettek neki egy gumicsizmát. Két számmal nagyobb, mint a lába, mert ugye az meg hideg, kell bele a gyapjúzokni, kapca, meg ilyesmi. Úgy futott benne, mint aki rögtön orra akar bukni.

- Jó, hát esetlen, esetlen - mondogatták -, de legalább nem fázik meg benne.

Amíg ép, nem is. No, de meg lehet azt állni, hogy ha lát az ember egy jópofa

üvegcserepet, ne nézze focinak? Na ugye... Tizenegyes, lő, góól! És már lyukas is a csizma orra. Úgy folyik bele a hólé, mintha szivattyúznák...

Okulva az esetből nekem nem vettek gumicsizmát. Amint esteledvén hazabalogtam a nagyapám készítette piros ülőkéjű vasszánkómmal, nagyanyám leparancsolta a lábamról a bakancsot, a tűzhely elé rakta a lenyitott sütőajtóra, és ott szárogatta reggelig. A vizes zoknikat meg a tűzhely korlátjára teregetve.

Nagyon jól bevált ez a módszer, s mindaddig hibátlanul működött, mígnem egy nap - nem tudni este, vagy reggel - valahogy fölcsapódott az ajtó és belökte a vizes lábbeliket a sütőbe. Nagyapám szerint Bibika volt a bűnös, mármint a macska, mert ennek túl sok van megengedve mostanában. Nyilván fázott, fölugrott a sütőajtóra, hiszen napközben ott szokott lustálkodni, míg ki nem teszi a szűrét. Az ajtó fölcsapódott, mert fölhúzta a rúgó. A macska leugrott, a bakancsok meg be. Nagyanyám reggel mit sem sejtve begyújtott. El nem tudták képzelni, mi az a rettentően bűdös. Tény, hogy a faggyúval kezelt sült vizes bakancsnak meglehetősen penetráns illata van. És emellett még vagy két számmal összébb is zsugorodik.

- Hát ez vargát rántott - mondta apám amikor meglátta, és a fejét vakargatta, hogy miből vegyen nekem új cipőt.

Ez idő tájt nálunk is csak a konyhában fűtöttek. A kétaknás kokszkályha hidegen ásózott és a régi szép meleg napokról álmodozott a szobában. A tűzhely alatt tisztára sűrűlt téglák sorakoztak - ki - ki megválaszthatta a magáét - az esti melegítésre várva. A lefekvésnek külön r

rútusa volt. Vacsora után nagyanyám föl-
rakta a téglákat a tűzhely tetejére és jól
alá durrantott, hogy szinte kipirult a
platni. Amikor már valamennyi
fölmelegedett, becsavarta egy - egy ruhá-
ba, és be a dunna alá. Kinyitották a
szoba ajtaját, hogy bemenjen a meleg,
aztán elhangzott az esti parancsszó;
"vetkőzni, ágyba!" Micsoda földöntúli
érzés volt, amint bekuporodtunk a dunna
alá, s a hideg talpunkat a meleg téglára
raktuk. Szinte süttött, olyan forró volt. A
dunna fölött a lehetetünk meg szinte lát-
szott a hideg szobában.

Lassan, minden fölmelegített cen-
timétert külön kiélvezve toltuk a
lábunkkal a meleg téglát végig a hűvös
lepedőn, míg ki nem hűlt az is, egészen
az ágy végéig. És őriztük a meleget a
vastag, puha dunna alatt reggelig.

- Holnap a Samu Jóska bátyád fölmege
Pestre - mondta apám a dunna alól. - Azt
mondja, a Telekin olcsón lehet kapni
bakancsot. Hoz neked is.

A dunna alatt elárad a téglá melege, és
holnap este talán már lesz új bakancsom
is. Újra mehetek szánkózni a barátaim-
mal. Lám, milyen kevés kell a boldog-
sághoz, míg az embernek a földön járnak
a vágyai...

Sárközi Árpád

Valami fontosat

Most

Mikor az Úr már visszafelé számlálja éveim

Valami einsteini igazságot kell /ene /
mondanom

De már Őt is kétségbe vonják:

"Einstein úr hazudott nekünk"

Pedig az űrrakéták célba találnak!

Már a himnuszunk sem szent!

Bűnös kéz tapad hozzá!

"Erkel Ferenc egy operából lopta a dallamát!"

Euklidész, Pitagorász őseinknek

Megtanította a számok törvényeit

De utódaik már csak silány számítók lettek!

A kígyó is minden évben leveti bőrét

De új bőrben is kígyó marad...

A költőnek nem kell ló

A költőnek nem kell autó

Nem kell sztráda

A költőnek toll és papír kell

Mert Pegazus szárnyán közlekedik

De lélektől lélekig!

Mikor az Úr már visszafelé számlálja éveim

Kellett /volna / mondanom valami fontosat!

Katona Brigitta

H a t s o r o s

Tegnap a fák

az egek színes felhőit csókolták.

Ma haragos démonokkal viaskodnak.

Megváltozik körülöttünk minden,

s már nem tudni:

jók vagyunk-e vagy rosszak.

Baráti Molnár Lóránt

Sem hitet, sem halált

Indulni? - Az elköltöző, majd visszatérő madarak útján?
És nem félni a késsé vált szelektől?
Kiköltözni az emlékekből, a mozdulatokból, a szavakból?
Kiköltözni belőled, önmagamból?
Maradni, maradni mégis. Nem nézni sem előre, sem hátra.
Csak hallgatni. És elesni arccal a földre.
Zuhanni a világra.
... És minden ünnepen megülni minden temetést.
Nem várni sem hétköznapiakra, sem szombatokra, vasárnapokra,
Nem várni mozdulatokra, kézfogásokra, mosolyokra.
Nem várni sem szerelmet, szeretetet, haragot, gyűlöletet,
Nem várni semmilyen igazságot és hazugságot,
Nem várni békét, sem háborút. Nem várni senkit, semmit,
Sem hitet, sem halált.

Töredék 1.

Világvégi éjszakáimban forgószél
rabolja mindig mennybe a fákat,
de az ébredő hajnal peremén
Téged, örökké csak Téged várlak...

Requiem -Teérted ...

Madarak zuhannak lábaim elé,
Állok a csönddé vált, sötétlő időben,
Nézed árnyékom, ahogy suhan az égen,
Holnap távolodó lépések zaja:
Te jársz a fekete éjben -

Te jársz lépteimben a messzi utakon,
A fehéren ragyogó, közömbös csöndben, -
És idézlek naponta - mint szomorú varázsló -
Mert leszel: holnap az elvesztett Éden...

O. Nagy Erika

A falu

*Részlet Erika Ongrady New Yorkban élő író :
Virág vagy c. regényéből.*

A nászút nagyon kellemesnek ígérkezett. Annál is inkább, mert az ifjú pár még soha nem tölthetett ennyi időt kettesben, amennyit most lesz alkalmuk a vidéki körutazással tarkított két hétben - most már, mint férj és feleség - a nászútjuk alkalmából. Szeptembertől lesz majd albérletük, amelyet az Adyligeten találtak; addig külön kell lakniuk, úgy, ahogyan eddig. De most a két hét, várakozásteli volt, az útiterveiket még a Margitsziget fái alatt beszélték meg, és az útjuk a Mecsek-hegység lábánál húzódó lankás dombokhoz vezetett.

A Dunántúlra indultak, az ország déli részére, ahol Zsófi született, és a gyermekéveit töltötte a nagymamájával. Azt a világtól elzárt kis falut akarták meglátogatni, ahol felnőtt, és ahonnan annyi kedves emléket - Monib szerint annyi értéket is - hozott magával. A mindenre fogékony fiú - most már Zsófi férje - kíváncsi lett erre a helyre.

A falu Zsófi szerint kicsi és jelentéktelennek tűnő volt a felületes szemlélődőnek, de a csendes békéjével, a háború után idekerült emberek sokszínűségével, őt, a figyelőt, a kicsit különc gyermeket annyi mindenre megtanította. Megtanulta a türelmet, a figyelmet és a várakozás örömét, ha mást nem, hát örömmel várhatta az évszakok változásait, amely nagyon szép volt mindig, és úgy örült annak, amit az utánoszthatatlan természet nyújtott.

Zsófi tudott valamit, egy titkot, amit csak innen hozhatott magával, és nem minden ember van a birtokában ebben az országban - gondolta a fiú mindig csodálkozva. A titok, amely az ő hazájában tradíció, a föld, a vörös homok, a nap szeretete és általában az egyszerű dolgok szeretete, az élet szeretete, amiért hálásnak kell lennünk, hogy megszülettünk és mindennek a szépségnek részeseivé válhattunk; az egyszerű dolgok, amelyeket nem lehet pénzzel megvásárolni, de mégis boldoggá tesz az embert. A titok kulcsa a mindig megújuló természetben van, a virágok illatában, és a virágok Zsófi által értelmezett üzeneteiben rejlenek.

Ő mindezt el tudta raktározni a gyermekkorából, ha kellett, minden előhívható volt és a szép emlékek segítettek neki.

Zsófi elbeszélésében szerepelt egy falu, egy kis falu, amelyre talán nem sokan lettek volna kíváncsiak, de Monib már régóta kíváncsi volt mindenre. Régen szerette volna látni a szemben lévő dombvonulatra épült házsorot, amelyek, mint a gyöngyszemek, egymás után épülve és kapaszkodva kúsztak föl a dombok hátán, egészen a völgy alján lévő vasútvonaltól. A nyitott folyosós öreg házak, amelyek szépek voltak, és nem akadt két egyforma közöttük.

Messze fönt, ahol a házsorok véget értek, a magasan fekvő dombtető is kismult újra, és ott már szélesen elterülő, pipacsokkal teli, ringó búzatáblákat hordozott a hátán. A falut majdnem csak ez a két hosszú utca alkotta. A kertek alatt, a keskeny völgyben egy kis patak folyt, tiszta és hűvös vize lassan csordogált lefelé a kavicsos medrében, és ez a víz

- azt mondták akkor, hogy - az öreg Mecsek karsztforrásaiból folydogált le idáig.

Monib a falut az elbeszélés nyomán mindig nagyon romantikusnak képzelte el magában. A fővárostól messze eső falu, amelynek temetőjében Zsófi nagymamája megtalálta az örök nyugalomát, és akinek a sírjára elhozták a már elherdadt, de még így is szép esküvői csokrát.

Egy nyári, júliusi délután volt, amikor kijöttek egy kis busszal a közeli mezővárosból, onnan, ahol Zsófi nagyapja is lakott, de nem nála szállásolták el magukat, hanem a kisváros egyetlen és megfizethető szállodájában szándékoztak lakni pár napig, mert Zsófi tudta, hogy az idős ember nem szereti a meglepetéseket, különösen, ha azok tőle, az unokájától származtak. Így hát úgy döntöttek, hogy Zsófi majd elmegy egyedül, és megkérdezi a mindig mogorva öreget, hogy akar-e találkozni a férjével.

De most először szülőfalujába jöttek. Zsófi már régen volt itt, és Monib életében először járt egy ilyen kis magyar faluban, ezért mindketten megilletődöttek voltak. Már az autóbusszon találkoztak egy-két ismerőssel, akik Zsófit megismerték kislánykorából, és könnyes szemekkel kérdezték, hogy a nagymamája sírját jött-e meglátogatni? Még emlékeztek kettőjükre, a boldog, mindig álmodozó kislányra és arra a tragédiára is, mikor az idős nő hirtelen halálával, a gyermek súlyos állapotban kórházba került, hiszen minden támaszát elvesztette. Mert mindez hirtelen történt, és a tragédia túl nagy és feldolgozhatatlan volt számára. Monib mindezt nem tudta ekkor.

Az ismerősök örültek Zsófinak, és gra-

találtak a férjhezmenetele alkalmából; és általában, olyan szeretettel és természetességgel viselkedtek Monibbal - a fáraó kinézetű, idegen fiúval - szemben is a kedves emberek, hogy Monib úgy érezte, ez számára is olyan, mintha egy ismerős helyre érkezett volna meg. Mintha egy nagy és régen látott jó családhoz jöttek volna. Azt is észrevette - és amire nem számított - ,hogy a falusi emberek nem csodálkoznak az idegenszerű külsején sem, de végül is, ő már Zsófitól azt is pontosan tudta, hogy ebben a kis faluban nagyon jó emberek laktak. Ugyanúgy történt minden, mint ahogy az elbeszélésből ismerte, Zsófi művészlelkű nagymamájának történetét.

A nagymama, aki színésznőnek készült, és a fővárosból került ide az "istenhátamögötti" kis faluba, aki idős korában is tarkavirágos, ujjatlan nyári ruhában járt, szokatlan fürge járású volt, és egyáltalán szokatlan jelenség volt a faluban. Ott ahol a vele egykorú asszonyok már fekete kendővel kötötték be a fejüket, fekete ruhában jártak, szomorúvá téve magukat az öregedés tényétől, pedig nem is voltak olyan öregek még. A nagymama, aki egyéniség volt a maga módján, sok fantáziával volt megáldva, és nem szerette a tucat dolgokat. Ezért saját készítésű, házi gyapjúból kötötte a kosztümöt magának és Zsófinak is, majd mályvaszínűre festette. A feltűnő csak az volt, hogy ez a szín az ő korában - és ebben a fővárostól olyan messze eső faluban - nagyon kirívóan hatott abban az időben. Ráadásul a kiskosztümre francia barackmagból készítette a gombokat, azokat sem a boltban vásárolta, és ez is egy különködésnek számított

akkor. Az egyéni tervezésű gombkésztésben Zsófi is részt vett, sokat dolgozott, mert az ő feladata volt, hogy smirgoli papírral simává súrolja a magok érdes külsejét, azután egy kis ecsettel szépen lelakkozták, hogy fényesek legyenek. Amikor ez kész volt, ekkor jött a nehéz feladat, mert a nagymama egy kis lapos fűrésszel a magok egyik feléből két kis darabot kivágott, szinte egy kis fület hagyva hátul, mert csak így tudta a dekoratív magokat gombként felvarrni a kötött kosztümjeikre. Persze a faluban ezt mindenki nevetségesnek találta, de ők tevékenyen éltek, a mindennapjaikat nagyon értékesen eltöltve - de mindenki által kissé szokatlanul -, és néha azt mondták az emberek: kár, hogy olyan fölöslegesen fáradoznak. De ők úgy érezték, hogy mindez nem fölösleges fáradozás, mert a mindennapjaikat hasznosan szerették eltölteni.

A napok csodálatosan teltek, és mindennapra jutott egy kis esemény. Zsófi kedves emlékei közé tartozott az a bizonyos nap is, amikor élete "első bikinijét" felvehette, mert azt is a nagymamája varrta, és a divatlapból nézték ki együtt.

Ahányszor Zsófi erre gondolt, mindig nevetgetnékje támadt. Ő, az óvódás, kicsit duci kislányka, aki büszkén viseli az új bikinit, a fehér alapon piros nagypöttyöset, egy fénylő nyári reggelen, amikor a nagymamája kezét fogva, a távoli vegyesboltba igyekeztek, ahol még a rekkenő hőség előtt akarták megvenni az alapvető dolgokat. Pontosan emlékezett arra a meleg, nyári napra, a csattogó szandáljának a hangjára is, mert szandálból mindig két számmal nagyobbat kapott, hogy ne nője ki olyan gyorsan, de a nagypöttyös, új bikini pont jó volt, vagy

talán még egy kicsi szűkre is sikerült. Ez akkor nem számított, mert voltak tökéletes napok, amikor minden jó volt, és boldogság úszott a levegőben. Zsófi már akkor is azt érezte, mintha a bikini viselése valamiféle képletes szabadságot, újszerűséget hozott volna magával, és a történelemből ki is derült aztán, hogy a 60-as években felnövő generáció valóban szokatlan és új dolgokat akart. Ekkor ugyan még csak óvodáskorú volt, de lehet, hogy megértett valamit abból a csendesen zajló forradalomból, s hogy ártatlannak mondható új bikinijével ő is egy kis forradalmat csinál, részesévé vált valaminek, lehet, hogy éppen csak az újat könnyen elfogadók, vagy talán öntudatlanul is a valami mást akarók sorába állt. Szerencsésnek számított, mert volt egy modern felfogású nagymamája.

A komolyabb idős falusi emberek, mindig kikönyököltek a kertkapun nézelődni, hogy mi történik az utcán, és ezt mindig egy kis reménnyel is tették, hátha történik valami - persze általában nem sok minden történt. Azon a napon, amikor Zsófi és nagymamája szapora léptekkel végig vonultak a falun, a sok kedves apróság mellett Zsófi új bikinije is eseményszámba ment, és a szürkének mondott hétköznapiak így mindig színesen teltek. Az emberek szerették őket, megcsóválták a fejüket, mosolyogtak, és Zsófi most már tudta, hogy ez volt a legfontosabb, hogy mosolyogtak, és mosolyogva annyit mondtak, hogy: "Ejha! Hová, hová ilyen csinosan és sietősen?"

És aztán egy kicsit mindig megálltak beszélgetni, egypár kedves szót a kapun kikönyökölő emberekkel, mert Zsófi nagymamája nem sajnálta a fáradságot,

hogy mindenkihez legyen egypár kedves szava. Ez volt a békés egymás mellett élés kulcsa - és mint annyszor már ebben a kis országban - a túlélés törvénye is.

Az emlékek megrohanták Zsófit, ahogy leszálltak az autóbusról és beleszimatoltak az illatos levegőbe.

.....
- Itt mindig ilyen jó illat van? - kérdezte Monib boldogan, mint egy gyerek, és kedvtelve nézelődött lefelé a dombról, ahol álltak.

- Ugye, te is érzed a jó illatokat? - válaszolt kérdéssel Zsófi, mert ilyenkor, késő nyári délutánokon a gesztenyefák csúcsos virágai a hársakkal édes illatokat árasztottak, különösen este közeledtével a meleg nap után. Most már egyre jobban lehetett érezni az erősödő illatokat, és Zsófi azonnal tudta, hogy minek van ilyen jó illata.

- Ez hársvirág, és a gesztenyefák virágának az illata - mondta -, mindkettő ilyenkor nyílik, és a legszebb emlékeim közé tartozik ezekre az illatokra emlékezni, meg a hangokra.

- Milyen hangokra - kérdezte a fiú csodálkozva, és körülnézett, mert szokatlan csend volt mindenfelé, és az utcákon sem járt még egy lélek sem.

- A falunak csodálatos hangjai vannak - mondta a lány komolyan -, persze, csak ha odafigyelsz rájuk.

- Én azt hitem a faluban csend van, mint most - mondta a fiú ártatlanul -, nincsenek olyan zajok, mint Budapesten, és hangok sincsenek.

- Amiről én beszélek - mondta a lány magyarázóan - azok a hangok a természet hangjai, és nagyon oda kell figyelned, hogy meghalld őket: az alig

hallható hangokat, a csend hangjait, amelyek a faluhoz tartoznak. Mert este, a nyári szellőfúvásban hallhatod a levelek zizegését és a tücskök hangját is a nyitott ablakon át, ahogy hajnalig muzsikálnak. Éjjel a távoli kutyák ugatása messze elhallatszik, és én a körtefa alatt a kispadon ülve szerettem hallgatni a cserebogarak repülését tavaszi esténként, ahogy a kertünkben a virágba borult szilvafák között röpködtek. Zene volt a méhecskék döngicsélése is, akik szorgalmasan virágokról virágra szálltak, és virágnektárt gyűjtöttek.

- Olyan sok szép minden van itt, és olyan sok mindent akarok neked elmondani, persze, csak ha érdekel, Monib? - mondta Zsófi lelkesen.

- Ne felejtsd el, Zsófi, én akartam idejönni veled, látni és megismerni a falut, ahol születted, mert úgy éreztem ide érdemes eljönnöm. Az elbeszéléseid által mindennek különös jelentősége van, általad megszépülnek a dolgok - mondta Monib a bűvös mosolyával, és a hosszú "fáraószemek" szeretettel megpihentek a lány boldog arcán, aztán csodálkozva néztek, mert Monib most vette észre, hogy Zsófi szemei, amelyeket olyan nagyon szeretett, ugyanolyan mélyzöld színűek voltak, mint itt a vadgesztenyefák különleges színű, olajzölden ragyogó levelei.

- Szerettem hallgatni a mesét, ahogy mesélsz mindenről - mondta még és kedvesen megsimogatta a lány napfényben csillogó haját. Zsófi a szavak után hallgatott, elgondolkodott, aztán egy kis idő múlva válaszolt csak.

- Ez egy igaz mese, Monib, minden igaz, de a mese szépségével, és néha fájdalommal is, mert ezen a helyen együtt van

minden: a jelen is, és az is ami régen elmúlt már, és úgy látszik, az emlékezetemben mindent gondosan megőriztem magamnak, talán örökre és együtt

Zsófi mesélt, látszott, hogy mindent ismer, és valamikor nagyon boldog volt itt, ez a néma falu, neki olyan sok mindent mondott. A falu valóban nagyon csendes és néma volt most, a levegő is mozdulatlanul állt ezen a délutánon, az utcán nem járt senki ilyenkor, mert a nyári meleg elől az emberek szokása volt behúzódni hűvös házaikba, behajtották a védelmet nyújtó faszalugátéereket is, meg a nehéz faajtókat kívülről, így biztosították a természetes hűvöset odabent. Az itt zajló, nyugodtnak mondható életükről kívülről a házaik, a kertjeik beszéltek helyettük, mert mindenkié más volt. Volt, akinek kínosan tiszta udvara volt, és az udvarát virágokkal ültette be, és volt, akinek konyhakertjében a zöldségágyások is mértani vonalakban futottak, és a gazdájuk gondos, szorgalmas keze munkáját mutatták a szemlélődőnek. Voltak elhanyagolt házak, gondozatlan udvarokkal, az udvarokon csak kopár fű nőtt, de kamillavirág szőnyeg volt mindenhol, és a sok kis fehér vadvirág széppé varázsolta a néhol szegényesnek látszó környezetet. A kamillavirágnak finom kesernyész illata volt, és ez az illat új volt Monib számára.

A kamillavirágos udvarokban szabadon jártak a baromfiak, kacsák, libák szerették ezeket a virágokat eszegetni, és volt ahol lustán koszorú alakban ültek a fehér tollú madarak a virágos udvaron, és hatványuk módjára nyújtogatták a nyakukat egy virágsziromért, de néha egy merészen utolsó felfedező útjára induló legyet is szívesen elkaptak.

Monib megállt a kerítésnél és nézte a látványt, mert soha nem látott még ilyent, ennyi koszorúban ülő hófehértollú kacsát a kamillavirág-erdő közepén, ahogy a fejüket kapkodják, hogy melyik földi jóból egyenek, és némelyikük feje is eltűnt a virágtengerben, úgy kapott el egy melegtől elbódult legyet.

Monib belekapaszkodott a fakerítésbe és mosolyogva figyelte az udvarban történő attrakciókat a nyári alkonyatban, de a kacsaprodukciójától hangos nevetésben tört ki. Látszott, hogy nagyon jól érzi itt magát!

Zsófi figyelte őt. Figyelte azt a fiút, aki most már a férje, a leendő gyermekének apja, és aki itt akart lenni egyszer vele, hogy együtt osztozzanak az emlékeiben.

Kis ösvényen érték Zsófi nagymamájának a sírjához, és itt is, mint a templom előtt, árnyas vadgesztenyesor szegélyezte a temetői főútvezetőt.

"Ennek a kis falunak a lakói nagyon szeretik a vadgesztenyefákat" - gondolta Monib, ahogy meglátta a szabályos sorba ültetett nagy fákat. A fák sokkal idősebbek, mint Zsófi, de azért ő biztosan tudja, kik ültették ide sok-sok évvel ezelőtt.

A sír egy fénylő márványkripta, nem volt túl nagy, de látszott, hogy nagyon sokba kerülhetett annak, aki készíttette. Monib el sem tudta képzelni, hogy ki csináltatta ezt az impozáns sírhelyet. A sírhely körbe volt kerítve egy magas, szépívű vaskerítéssel, olyan volt mint egy kis kert, és a kerítés belső oldalán elegáns, fehér liliomok nyíltak, s az este közeledtével, a tölcseres virágokból áradó illóolaj finom édes illata áradt, odacsalogatva

még egy-két túlbuzgó, és este is szorgalmasan mézet gyűjtő méhecskét is.

Zsófi a sírhely közepére letette az elszáradt menyasszonyi csokrát, amely a színes szalagokkal még mindig nagyon szép volt.

Aztán álltak szótlanul, és Zsófinak szüksége volt erre az időre, sok időre, hogy nagymamájával rendezze a gondolatait, miközben Monib mindent értve türelmesen nézelődve várt, aztán sokáig szemlélte a fényképet, ahonnan egy kiegyensúlyozottnak látszó, és így, idősen is nagyon szépvonású, energikus idős hölgy mosolygott vissza a kis ovális fényképről.

Az idős hölgy szemei voltak különlegességek, amelyek nem illettek a hófehér, sűrű és művészien kontyba fogott hajához, a szemei vidáman csillogtak, és érdeklődéssel néztek a világba, hogy az embernek kedve támadt volna szóba elegyedni vele úgy, ahogyan az életben is mindig történt.

Koloh Gábor

Szabad álmok országa

A Senki fia egyszerűen csak kitombolja magát, és nem gondol. Nézem. Sándorunk szeme milyen erősen veri vissza a segesvári szellemet! Hallgatok, mint a bicskám az asztalon. Vagy lehunyom szemem és nézem a fémbe vert Krisztust. Eldöntötted. Tudom már rég eldöntötted, én meg csak előre írok a hátráló jövőbe.

A Senki fia egyszerűen csak jegyet vált és hagy.
Csöndes a rádió,
kezemben a sorsa,
s a Senki fiának
kulcsait zörgetem,
élvezem hatalmamát.

Szabad álmok szabad
ország-az enyém.

Rubint Ágnes

H o l d f é n y

Gondolataimban
téged simogatlak
te vagy vigaszom,
ha bánt a szó,
mely sír a tegnapiokban.

Érdektelen tettek súlya,
mint korbács, nehezedik rám
kietlen világból,
tétován szállnék
a felbukkanó Hold fényéhez.

Lévai Wimmer Mária

Meztelen vagy...

Ha meztelen vagy
 Még nem kell szégyellned magad
 Melleid teltek feszesek rugalmasak
 Csípőd akár a lant szép íve
 Tomporod kemény kerek
 Bőröd még sima bársonyos
 Kék szemed nevet
 Ha férfiak tekintete
 Pattanva áll meg rajtad
 Ha reád néznek szemükben a vágy
 Olykor kamaszok sihederek is
 bámulnak utánad
 Ha ringó járással mész az utcán
 Hódít még szőkeséged
 Karcsú hosszú combjaidra büszke lehetsz
 Ez mind nőiességed varázsa még
 Nem számít hogy ötvenöt éves vagy
 "Gyönyörű nő" mondják reád
 Meztelen tested még az ígézet
 Meztelen tested még az ígérlet

Rudnai Gábor

Elégia

Mint lakatlan ház ajtaján a szél,
 úgy csikordul a csend,
 ha vág a fény, ha hűvösen dereng,
 tapogatódzva , mint a vak
 fehér botja, a szavak
 tétovasága, de botló
 életednek támaszt nem jelent, -
 kopogtatod, de át nem ütheted
 a reményteltent.

Az ég üvegén égő jégcsapok,
 a csillag-cseppkőbarlangban megállsz,
 lassan omlasz, mint a cseppkövek, -
 az állat is kerít társat magának,
 te egyedül vagy, és kopár szíved
 behavazza a bánat.

S z á n t ó I l o n a

versei

A szerelmesek napján

Valentin nap volt,
 gyönyörű volt az út.
 Mindenki csokrot vitt,
 én csak koszorút...

Téli kép

Behavazott életem jégvirágcsokrain
 zúzvara zsinórú a csillogás: -
 s hóember mosollyá dermed
 minden új vigaszom.

Lévai Wimmer Mária

A lélek szabadsága

című könyvéről

Léteznek az élet minden területén elméleti nagy tehetségek, ők a költészetben is megtalálhatók. Ők azok, akik a nagy ihletre várnak, amely reményeik szerint, segíti majd megalkotni a remekművet. Így aztán mindig másokat fitymálnak, de tőlük egy árvasor sem kerül papírra.

Inkább szeretem azokat, akik merészen nekivágnak a kitűzött feladatnak, és legjobb képességeiket felhasználva próbálnak magukhoz méltót alkotni. Ilyen alkotó Lévai Wimmer Mária is. Szenvedélyes versíróakaráttal igyekszik maradandót létrehozni. Az élet tragikus csapásaitól feketedő lélek elég anyagot szolgáltat, és néhány versében sikerült a természetes költőiség ihletét elfognia: "minden nyár a kékségek hava, / a Marcal partján száll, száll a fény / mint kék madár boldogság álma,"; "A virradat. Madár-utakon / Langy szellő-lován vágat felénk "; "Szeme tükrén gyönyörű szép ménló / Táncol, tűnődik, feje harangol..." Ezek az idézetek azt mutatják, hogy jelen van a költői hajlam. A teljes vers azonban gondosabb kidolgozást kíván, de így is, a szenvedéllyel átélt élethelyzetek megjelenítései élmény-nyé teszik verseit.

A költőfeleség őszintén megmutatkozik lelki, testi mélysége, a szerelem sallangmentes kívánása, mutatása pózolás nélkül. Nem álszenteskedik női és költői mivoltában, hanem megmutatja kendőzetlenül, hogy a testi szerelem harmóniája nélkül, nem lehet harmónia férj és feleség között sem.

Verseibe beleszővi érzéki testiségét, a természetesség határáig fokozza szerel-

mi játékát, de sohasem fordul otromba naturalitásba megnyilatkozása. "Meztelen, fehér, dús mellem / már vonaglik két kezeden, madárként röpül a lelkem, / kéjesen remeg telt testem..." írja a Testem hatalma c. versében. Aztán Meztelen vagy c. versében csupasz testét a kívánságig fokozva, rapszodikus erővel elhitegeti velünk: "Nem számít hogy ötvenöt éves vagy / "gyönyörű nő" mondják reád". Valóban, aki elmondhatja "Melleid teltek feszesek rugalmasak / Csípőd akár a lant szép íve / Tomporod kemény kerek", annak nem kell szégyellnie magát. Akár a versei, a szépen ívelt embertesthez hasonlóan rejtik érzékiségüket.

L. Wimmer Mária a kezdő költő gyötrelmeit is őszinte szavakkal jeleníti meg, a megélt alkotási szenvedély stigmáival lelkében írja - néhol kisebb korrekciókat is megérdemlő - verseit, de kellő jobbitási szándékkal igyekszik az ihletett költőiség varázslatát megközelíteni. A most megjelent kis könyv reményt sugall a jövőnek, egy magasabb szint elérésének ösztönző ajándéka L. Wimmer Máriának és költészetének.

Végül nem hagyhatom szó nélkül azokat a sajnálatos és bosszantó hibákat, amelyek nélkül e kis könyv külalakjában is nívósabb lehetne. Önálló kötetben fölösleges a versek fölé írni a szerző nevét, hisz e nélkül is tudjuk, hogy ki írta a verseket. Nagyobb gonddal kell elkészíteni a korrektúrát. (Pilinszky / Pilinszky vagy Eötvös Lóránt / Eötvös Lóránd) Ilyen és ehhez hasonló hibák bőven akadnak a könyvben. Csak halkan jegyzem meg, hogy a nyomdai előkészítés /szerkesztés, szedés, tördelés, korrektúra készítés / komoly szaktudást igénylő munka.

Németh Dezső

Nagy L. Éva

Úgy fáj

Fáj a reggel ébredése.
Fáj a szó, mellyel vétkezem.
Fáj, ha sírnak mások.
Fáj, ha nincsen szeretet.
Fáj, ha elhervadni látom
a rózsaszálat és az életet.
Fáj, ha temetőben járok,
s a sírkeresztek némán intenek.
Fáj, ha öreganyó reszketeg kezéből
a rózsafüzér lassan porba hull.
Fáj, ha nagyapókat látok

görnyedezni görbe botjukon.
Fáj, ha gyermek sír kenyerért,
és édesanyja halkan felzokog.
Fájva-fáj az árva gyermek sorsa,
kit szülője reánk is hagyott.
Fáj, ha kéregetni látok,
de a bankó sunyin meglapul.
Fáj, ha az ember, ember ellen támad,
és marakodnak, mint kutyák a koncokon.
Fáj, ha Istent nem ismernek,
s könnyörögve ajkuk nem zokog.

Kovács István József

Nekem nem kell

Nekem nem kell más csak nyugalom.
Csak az aranyló napot akarom.
Az erdőt, a mezőt, a jegenyéket,
Holdat, csillagot, az ébredő harmatos rétet.
Csak a méhek zümmögő énekét szeretem,
Hangyák építő szorgalmát, almát, pirosan, férgesen.
Szerelem, a pacsirta dala is magasra szállva.
Szendergő, csodaszép álomvilágból ébredő élet,
És mégis valóság a természet jósága!

Fészek alján pattan a tojáshéj, a fű is sarjad szelíden.
Puha-pihe párnáján nyúlgyerek szendereg.
Talán vajúdik még a rőtcsuhájú őzanya?
Nyílik még ezernyi virág erdőn, mezőn, réteken?
Vagy elpusztít mindent Csernobil?

*Az újabb,
újabb és újabb atomsugárzások?*

Kecskemét, 1991. július 30.

Lelkes Miklós

Jelek

Németh Dezsőnek

Itt-ott olykor már vörös cseppen
a lankadt, búsongó levélre,
de félig nyárban néz az ős még
belenyugvón kék messzeségbe.

Ismerem ezt a belenyugvást.
Öröm mélyén is mindig bánat,
s tanít a vers /bár nem szeretnéd/:
akik várnak - azok se várnak.

Virágszemekben őszi könnycsepp,
majd tél-háborúk, nagykabátok,
fájdalmak, múlt, felsíró esők
forgatnak sötétlő világot...

Még érthetőt sem ért az ember,
csak szétszór fa- és kőkeresztet,
s tagadja: menekül a lélek.
Emlékezők sem emlékeznek

vagy emlékek egymásba marnak.
Csillag-jelek gyúlnak, s hiába.
Szépség, fényszívű Csillagisten,
mondd, jeleid senki sem látja?

Látják, de mégis megtagadják.
Miért? Tudom. És mégsem értem
az Embert, mélyre sülyedt álmát,
hitét az embertelenségben.

Jelek... a szekrény téltre nyílán
mutatja még jó nagykabátom,
kint őszi nyár, egykedvű kékség,
s bent az utolsó jelet várom.

Jelezz, amíg tudsz, Csillagisten.
Nem hiszek ma már csak a Szépben,
e piros-dalú fájdalomban,
e gyönyörű menekülésben.

Németh Dezső

Menekülünk

Lelkes Miklósnak

menekülünk önmagunk elől is
őszi köd-burkolt útvesztőkön át
ahol viseljük bálványok hamis-
gyöngyökkel ékes sötét álarcát

nincsen jövőnk a múltunk is kopik
elvesztettük ember-érték magunk
és nem változik semmisen amíg
csak álom-isten hittet harcolunk

a kardunk már csorba és a rozsdá
kezdte ki patinás ős-hüvelyét
ezért rabol minket farkascorda
nincs ki lefogja tolvajok kezét

a szónok fején porcelánkagyló-
korona van s hordón hirdeti: a
vécépumpa gumiországalma
s a vécékefe szent-jogar neki...

ha önként vállalt rácsaid mögött
Csillagistened néha rád talál
kérd meg Őt! Űzze el az ördögöt
mert elveszít minket a döghalál

a szépségkerted bús fájdalmai
költőszívedben gyújtanak lángot
s távolból is lehet hallani - a
sóhajától elhaló virágot

Sárközy Vendel Gergely

K é k f e s t ő

Anyám kékfestő-szoknyája
lebeg az égen,
főz serényen a konyhában,
igyekszik az ebéddelel.

Velünk munkálkodott,
de bement, hogy főzzön ebédet,
engem és apámat kint hagyott:
letöröljük olykor a verítéket.

Aztán anyám kiáll
a konyha ajtajába,
és hangosan kiált:
- Kész a krumpliceves
és a mákos tészta!

Apám biztat:
- Ezt még csináljuk meg!
Hisz fontos igyekezni.
Félbehagyni semmit sem szeret,
s anyám , hogy menjük már,
intve jelzi.

Látom a kékfestő égen,
anyám gyorsan főzi az ebédet,
s szoknyája mint lobogó lebben,
s int: - Gyertek már!
Meddig könyörögjek!?

2004. július 14.

Németh Erzsébet

Úgy vagy velem

Már úgy vagy velem,
olyan egyszerűn,
végleg és törvénytelen,
mint múltban a jelen.
Már úgy vagy velem,
mint fülben a hang,
szemben a látás,
agyban a gondolat,
mozdonyban a fütty
ahogy dölyfösen tolat...

Úgy vagy velem,
Mint templomban a harang,
harangban a jel,
az Úr szólít:
gyertek,
a lélek ünnepel.
Már úgy vagy velem,
mint harcban a béke,
bűnben a bocsánat,
létben a halál.
Már úgy vagy velem,
hogy nélkülem
rád senki sem talál.

2004. dec. 29.

Németh Erzsébet

Porlik az emlék

Ibolyaragyogás-fényben
porlik az emlék,
s fújja a parányi részeket
a jó tüdejű szél.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant Irodalmi Klub**
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.

Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.

Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**

IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:

Németh Dezső

Lant

1211 Budapest

Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196

Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Kulimár János

Az utolsó napon

Még lobog a mécsvilág,
sercegő lángja el-el hajlik,
de meg nem szakad.
Múltad szilánkjait
téped lelkedből, -
és iránytű minden szavad.

Iszonyú kín: évekkel
élni túl a szenvedélyt,
reszketve, morfiumként
várni a pillásra omló éjt.

A közeli múlt is
ezer évekre már, -
/végtére oly mindegy,
de mégis kár... /
mint nosztalgiaák
másnapján a melléksz.
Izmaid még várják
a parancsot:
mit kellene tenni,
de agyad már érzi,
ahogy életedre
rárakódik a semmi.

Phanta rei? -

Acélujjak tépik
zsigerek mélyéről
a kérdést...
ahogy évtizedes
hitvesi nászok
szülik a sértést!

Még lobog a mécsvilág,
apró fénye átkísér
a túlpartra, és
míg fogom a kezed:
a lebbenő függöny
mögött már
ott ólálkodik az
emlékezet.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.